

pe lângă exercițiul managerial, a existat și acela al obiectivității critice în jurizare. Patru premii – posibile datorită sponsorilor – i-au așteptat pe cei mai buni. În afară de regie – care nu a prea strălucit – și coregrafie – absentă din Gală –, premiile au poposit la toate secțiile. Primele două au răsplătit actoria: premiul I a fost acordat Isabelei Iacupovici, studenta lui Dem Rădulescu, iar premiul II, lui Mihai Brătilă, studentul lui Grigore Gonța. Clasa de Actorie păpuși-marionete a câștigat, prin Mihai Laurențiu Dumitrescu, premiul III pentru rolul din spectacolul *Regele Cerb* după Carlo Gozzi în regia lui Cristian Pepino. Teatrologia a fost încununată cu Premiul special, primit de directoarea de anul trecut a Galei, Cristina Popescu, din mâinile Deliei Voicu, directoarea de acum. Transformată în competiție, Gala Absolvenților și-a mărit exigențele. Oferind generației o șansă de a se afla pentru ultima dată împreună pe scenă, a putut fi apreciată ca întreg. Ca urmare, critica a fost în măsură de a se familiariza cu noile nume și – unde e cazul – de a sesiza vârfulurile valorice. Dar Gala Absolvenților ar fi trebuit să fie și un "târg" de tineri oameni de teatru. Din păcate, acest lucru nu se mai întâmplă de mult. În sala Studioului Cassandra – sau în sălile teatrelor – au putut fi văzuți mai curând cronicarii, profesorii, părinții, colegii sau prietenii decât directorii de teatre ori secretarii literari. Am urmărit Gala Absolvenților nu cu ochiul criticului ci, cum se numea pe sine odată George Banu, al "spectatorului cultivat" mai exact (nădăjduiesc) în curs de cultivare. M-aș bucura să știu că pentru acești tineri creatori studentia nu va fi o nostalgie, ci o simplă vârstă necesară în evoluția lor. Dacă se va întâmpla astfel, vom mai auzi cu siguranță de ei.

Mirona Hărăbor

Un fel de dedicație

Din perspectiva studentului la Regie în anul IV, această generație de absolvenți ai claselor de actorie este mai... minunată decât cele anterioare și este (evident) mai... minunată decât toate cele ce vor urma. Și asta pentru că împreună cu acești oameni am probat primul costum de teatru (întotdeauna vechi și prăfuit), cu ei am descifrat primul text, lor le-am dat primele indicații tâmpite și primele indicații bune, de la ei am primit primele refuzuri și primele provocări, ei mi-au oferit nopți de vise frumoase și nopți de insomnie, cu ei împreună am "înfruntat" pentru prima dată publicul, cu ei am gustat bucuria sau amărăciunea examenelor, într-un cuvânt, cu ei împreună am încercat să învăț câte ceva despre teatru. Toate aceste experiențe, unice și irepetabile, sunt ale noastre, le-am trăit împreună și nimeni nu ni le poate lua. Pentru toate acestea și pentru tot ce personal am învățat de la ei, vreau să le mulțumesc. Dacă sunt talentați? Sunt, și dovada cea mai bună este că acum sunt absolvenți ai U.A.T.C. Dacă sunt profesioniști? Asta rămâne să demonstreze fiecare în parte. În ce mă privește, sper și vreau să ne reîntâlnim cât mai curând pe scenă. Mai buni, mai deștepti, mai împătimiti de teatru.

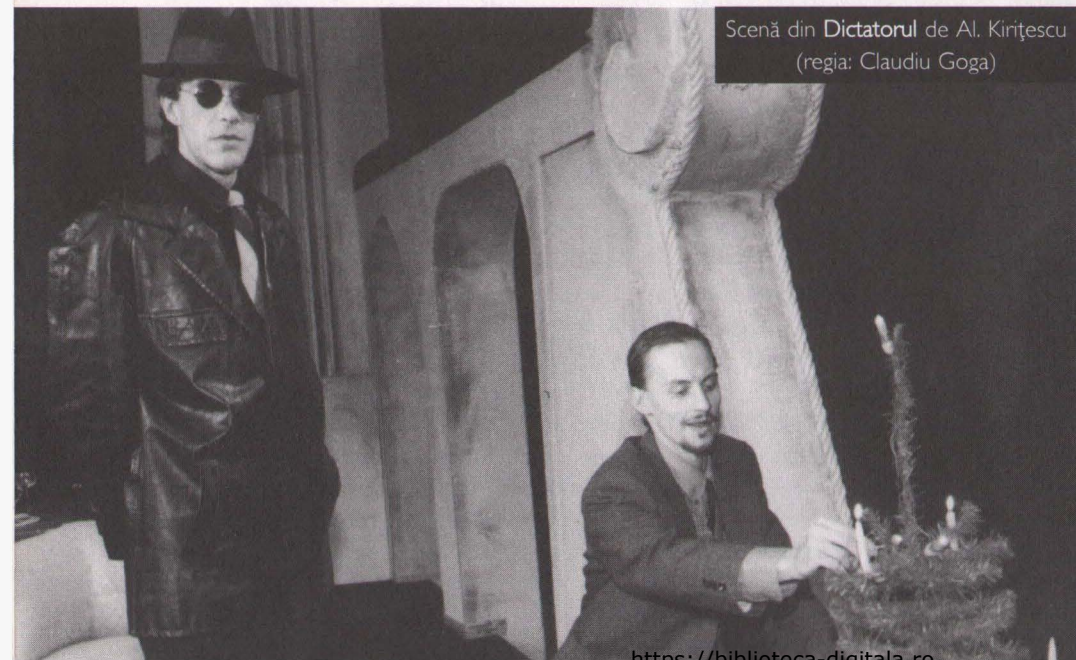
**Claudiu Goga,
student Regie anul IV**

Ultimul act de pregătire pentru scenă pentru studenții școlarizați în 1994 la Universitatea "Babeș-Bolyai" – Facultatea de Litere – Catedra de Teatru din Cluj. Încă de la început, promoția lor avea să intre într-un program de instruire diferit, care poate fi considerat chiar un experiment în raport cu structura învățământului artistic, marcată de divizarea strictă – uneori prea strictă – pe specializări. Desigur, există și

P r o m

aici clase distincte: regie, sub îndrumarea lect. univ. Mona Chirilă, și actorie, condusă de lect. univ. Miriam Cuiubus. Specificul vine din faptul că cele două profesoare dețin totodată posturile de asistent la clasa paralelă. Astfel a fost posibilă alcătuirea unei programe care prevede desfășurarea în comun a unor cursuri practice. Lucrul împreună, parcurgerea simultană a etapelor de formare artistică au adus un plus de experiență studenților. Viitorii directori de scenă fac dovada unei mai bune înțelegeri a mecanismelor de construire a personajelor, iar actorii de mâine manifestă o aplecare mai mare spre integrarea creațiilor lor într-un tot unitar, care este viziunea regizorală. Rezultatele au apărut destul de repede, din primii ani prezențele tinerilor clujeni fiind remarcate în cadrul unor reuniuni studențești naționale și internaționale. Compozițiile individuale și exercițiile colective de ritm ale clasei de actorie au impresionat în două rânduri, anume la a treia și a patra Întâlnire a Școlilor și Academiiilor Europene de Teatru de la Târgoviște, din anii 1995 și 1996. De cealaltă parte, Festivalul Studențesc de Regie de la Slobozia a impus atenției, atât la ediția din 1996, cât și la cea din 1997, numele câtorva regizori în devenire, producțiile lor obținând premii și/sau oferte de includere în repertoriul unor teatre profesionale. Dacă, finalmente, aceste oferte nu s-au materializat, s-au ivit în schimb alte propuneri. Exemplele încep cu debutul studenților-actori în scene de grup din spectacolele regizate de Mihai Măniuțiu la T.N. Cluj, continuă cu prezența Andrei Negulescu în producțiile lui Victor Ioan Frunză, pentru a se opri, deocamdată, la rolurile consistente încredințate lui Ovidiu Crișan de către Vlad Mugur și Alexandru Dabija în montările de la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț.

Scenă din *Dictatorul* de Al. Kirțescu
(regia: Claudiu Goga)

Examenul de licență vine să adune toate abilitățile câștigate în timp și să dea măsura exactă a disponibilităților lor artistice. Este vorba despre un scenariu după **Pescărușul** de A.P. Cehov, realizat și regizat de Mona Chirilă și Miriam Cuibus. Pus în slujba actorilor, spectacolul se bazează pe o suită de scene cu potențial dramatic ridicat, abil decupate și exploatare cu multă inventivitate. Subordonată acestui scop, construcția dezvoltă constant două dire-

orice sunt, fără îndoială, premature. De aceea, rostul rândurilor următoare este, simplu, acela de a rememora ludismul exploziv al Ioanei Luminița Văleanu, nota lucid-sarcastică din prestația lui Dragoș Pop, aplombul Angelei Nicoară, prestația scenică a Andrei Negulescu, plasticitatea corporală a lui Ovidiu Crișan, atitudinea introvertită a lui Cornel Nemeș, candoarea Mihaelei Stoica, forța interioară a Cristinei Holtzli, interpretarea sensibilă a Evei

ziunea sa originală leagă planuri și sensuri, adună referințe culturale din cele mai diverse timpuri și domenii, propune soluții inedite și imagini emblematice. Introduce o defilare de personaje mute; concretizează în decor naufragiul interior; deplasează accentul pe prietenie; transformă tandemul Vladimir-Estragon în cuplu primordial; reduce perechea Pozzo-Lucky la o amintire; multiplică, în final, universul așteptării inutile... Alegerea distribuției

i s i u n i c l u j e n e

Așteptându-l pe Godot de S. Beckett (regia: Gelu Badea)

ții. În primul rând, s-a căutat ca oferta rolurilor să fie sensibil egală prin întindere și complexitate, ca fiecare să treacă de la monolog la relație cu un partener sau la scene de grup. Numărul personajelor a fost redus la șapte, fapt ce a condus spre formula unei distribuții duble, în care evoluează toți cei zece studenți. În al doilea rând, explorarea textului cehovian a fost îndreptată înspre rezolvarea unor situații, existente ori numai posibile, într-o multitudine de chei. Momente veritabile de teatru antic și ritualic, commedia dell'arte și dans, romantism și realism se succedă într-o demonstrație vie, credibilă și lipsită de ostentație. Tinerii actori formează o echipă unită printr-o serie de calități comune – dăruire, mobilitate, rostire nuanțată –, în interiorul căreia ierarhizările val-

Crișan, valențele tragice ale Luizei Sarivan. Nu numai casa de actorie se află în faza ultimului examen, ci și unul dintre studenții-regizori. Gelu Badea a pregătit deja spectacolul de licență – **Așteptându-l pe Godot** de Samuel Beckett. Tentația confruntării cu autori importanți e firească pentru oricare tânăr absolvent. O justificare în plus conferă în acest caz examenele din anii precedenți, apreciate de profesori și critici, comisii și jurii drept reușite reale. Astfel, întreg capitalul de încredere și iscusință înmagazinat după **Antigona** de Sofocle și **Revizorul** de Gogol este investit într-un nou proiect, de asemenea foarte ambițios. Textul beckettian este perceput ca un suport generos pentru un discurs regizoral pe cât de amplu ca substanță, pe atât de concentrat în formă. Vi-

probează, la rândul-i, discernământ și curaj. Protagonistii, Miriam Cuibus și Dragoș Pop, compun un duet insolit, al unor personalități distincte, dar bine acordate între ele. Firește, în dorința sa de a cuprinde într-un singur spectacol cât mai mult, Gelu Badea nu izbuteste să evite toate capcanele unui astfel de demers. Montării i s-ar putea reproșa că este puțin încărcată în semne, ușor tautologică, insuficient exploatată din punct de vedere scenografic, întrucâtva trenantă. Considerațiile acestea însă nu cântăresc greu într-o evaluare de ansamblu; motiv pentru care direcția Teatrului Național a hotărât preluarea spectacolului.

Eugenia Anca Rotescu